

napísala
EMÍLIA
POPALENCOVÁ

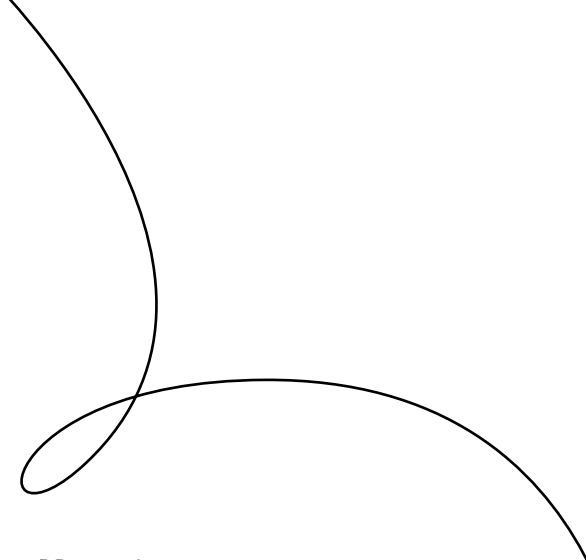
NÁVOD

NA
TÍNE
DŇ
ER
OV
SLU
HU

makrotila
PETA
LUKOVICSOVÁ

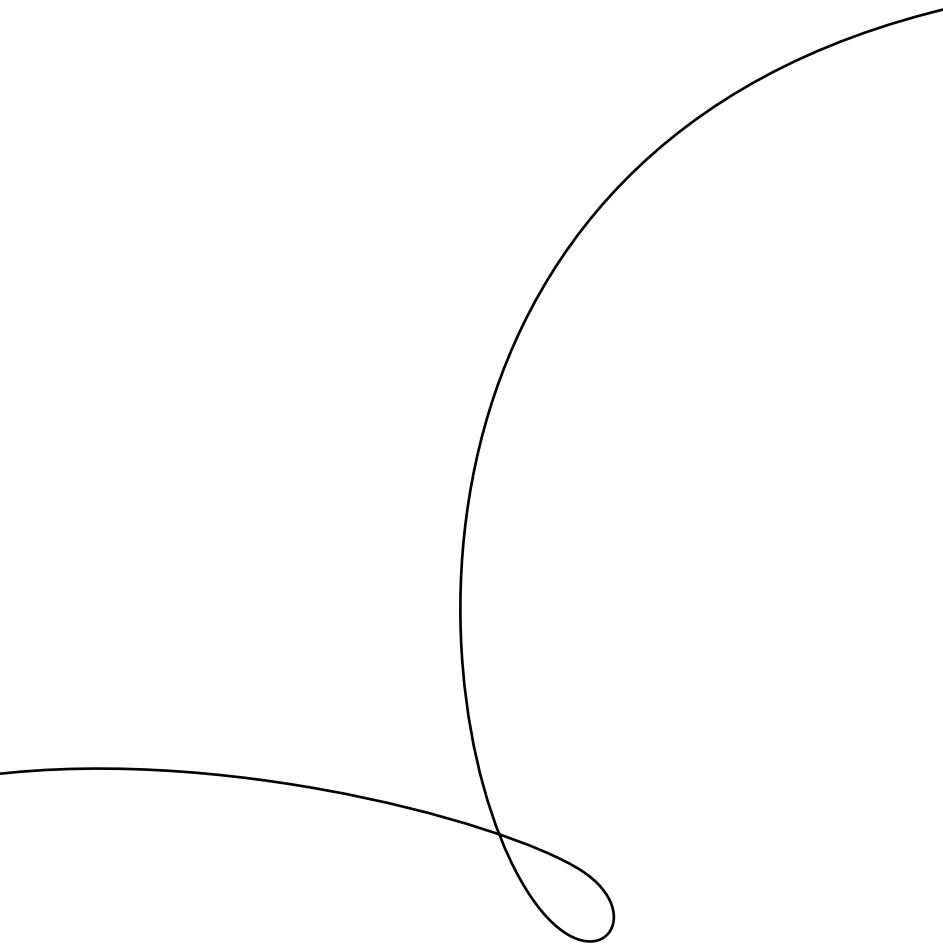
**Venujem
mojim milovaným
a milujícím
rodičom**

NÁVOD

NA OBSLUHU
TÍNEDŽERIOV

nápisala
EMÍLIA
POPALENCOVÁ

NÁVOD

NA
TÍNEĎ
OBSLUŽIU
ŽERION

nakreslila
PETRA
LUKOVICOVÁ

štonožka

1

LILI

Lili

NIEKTORÍ

ma možno poznajú a niektorí zasa nie. Možno máte len podvedomý pocit, ako keď zbadáte niekoho na ulici a rozmýšľate, kde ste to dievčatko či chlapca stretli. Je to kamarátka zo škôlky, z tanečného krúžka alebo sa na niekoho iba veľmi podobá? Videli ste už niekedy tú tvár alebo ide len o akýsi tieň, čo prenasleduje vašu myseľ a trápi vaše mozgové závitky nezodpovedanými otázkami?

Skúste ešte pouvažovať, no aby ste nepovedali, že som vám dala príliš ťažkú úlohu, trochu vám napoviem.

TERAZ

Som dievča s veľkými sivomodrými očami a jamkou na brade, do ktorej sa zmestí malíček. **Nič? Nespomínate si?** Skúsím pokračovať.

Mám dlhé lesklé čokoládovohnedé vlasy a roztopašnú ofinu, no kedysi som mala vlasy ostrihané na krátke mikádo.

To bolo vtedy, keď ma moja sestra v šialenej túžbe stať sa kaderničkou ostrihala a ja som potom musela ísť k ozajstnej kaderničke. Tá s mojím vtáčím hniezdom na hlave zvädzala skutočný boj, až sa jej na čele perlili kvapky studeného potu. Mama zatiaľ strnulo sedela s hlavou v dlaniach na tyrkysovej pohovke a iba zriedka sa odvážila vykuknúť pomedzi prsty. Kadernička však bola majsterkou vo svojom odbore a vytvorila z môjho účesu hotové umelecké dielo. Mama sa konečne usmievala, a keď sme prišli domov, tatino vyhlásil, že som veľmi roztomilá.

Už ste si spomenuli? Áno?

Ak si ma pamätáte, spoznali ste ma v čase, keď moje kroky viedli prvýkrát do škôlky, no už som predškolačka. Čoskoro pôjdem do školy. A pre tých, čo ma ešte nepoznajú, volám sa Lili. Už som veľká slečna. Konečne viem dokonale krásne povedať „r“. Moje vlasy už nie sú ulepené od kečupu alebo od lízanky ako kedysi. Len občas, ale každému sa predsa sem-tam stane nehoda. A už si ani nevrátam v nose. Aspoň nie, keď sa niekto pozerá.

Mám
staršiu sestru.
Volá sa Laura.
Iste si na ňu
spomínate. Ťažko
na ňu zabudnúť.

Laura
LAURA
LAURA

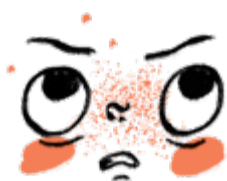
Čo by som vám o nej
povedala? Má bledú
pokožku a pehy na nose.

Jej vlasy sú svetlé a vlnité, oči má hnedé a výraz
jej tváre pôsobí väčšinou dosť znuzene a otráve-
ne. A to najdôležitejšie... **Je tínedžerka.**

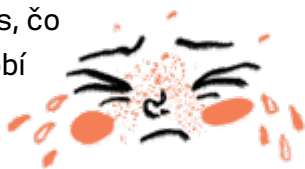
Jedno vám poviem. Ak ste náhodou jedi-
náčik a túžite po súrodencovi, rozhodne si
neželajte tínedžera. Život s pubertálnou ses-
trou či s pubertálnym bratom je skutočne

náročný, plný neočakávaných uda-

lostí. Zažijete hromadu hádok,
plaču, prevracajúcich sa očí,
zúfalých rodičov a vážne
nechutných pupákov.

Tým z vás, čo
už súrodencia v tomto období
života máte, vyjadrujem
úprimnú sústrasť.

Vy viete, o čom hovorím. Ja som sa pozorovaním svojej staršej sestry dozvedela veľa zaujímavých skutočností. Zistila som toho naozaj veľa o deťoch, ktoré kráčajú po svojej strastiplnej ceste posiatej trňami k dospelosti, a preto sa pohodlne usad'ťte. Ja totiž nie som skúpa a rada sa s vami o svoje cenné poznatky podelím.

